

Publicerad 2012-08-12 08:47 av Camelia Hagfeldt

Varje minne definierar mig. Varje minne formar mig. Varje minne är värdefull. Varje minne väljer jag att vårda. Alla minnen har sin plats i Templet jag för länge sedan har byggt upp.

Den sidenblåa minnesboxen

Ibland ser jag dig
Hur du ur damm stiger
För att spegla dig i mitt minne.

Ibland känner jag din doft
Och blundar för att behålla närheten till dig.

Vägen är lång
Till porten
Som håller dig gömd.

Nyckeln är tung
Och den passar inte längre in.

Silkeslena sidentrasor
Torkar upp dina spår
Som du lämnar
Varje gång du tynar bort.

Natten har varit oerhört besvärlig och full av drömmar. Hon vaknade flera gånger av att hon bokstavligen badade i svett. Hon bytte om. Och somnade igen. Kylan som temporärt bosatte sig i hennes märmg och ben väckte henne på nytt strax efter. Huvudet gjorde ont och hon hade, med jämna mellanrum, svårt att andas.

Morgonen knackade på fönstret. Kvällen innan hade de nya möblerna anlänt. Hela lägenheten tömde hon på det gamla tänkte hon medan hon tittade i taket. Det krampade i det vänstra benet och hon for upp. Satan vad det gjorde ont!

Hon satte igång kaffemaskinen, klädde av sig och satte sig sedan naken på golvet i det än så länge nästan tomma vardagsrummet och väntade på att kaffet skulle rinna igenom: "tack gode Gud för kaffet", tänkte hon.

Hon kramade om sig själv och smekte de bara kalla axlarna. Hon frös alltid om axlarna och tittade runt. Bara hon var här. Kärleken gjorde ont. Sveken gjorde ännu ondare. Efter tre intensiva år visste hon fortfarande inte vem han var. Det skulle ta sin tid att hitta sig själv igen, att finna ro, att lita. Trots allt bestämde hon sig för att inte utgå ifrån att alla omkring var onda. Mannen i sig var inte ond. Hon älskade mannen. Det gjorde

hon trots allt.

Hon hällde upp kaffet. Kartongerna med de nya möblerna låg på golvet. Saxen var framme. Det var helt enkelt dags. Medan hon skruvade ihop de nya vackra döda tingen som skulle utgöra starten till den hårda landningen i ensamhet, kom sorgen och längtan och hatet och kärleken och bitterheten och hopplösheten och rädslan ifatt henne. Tårarna rann nerför hennes kinder. Kunde hon ha gjort annorlunda? Hon förstod att skeppet skulle sjunka och hon kunde inte styra det på egen hand. Man måste vara två. Till slut simmade hon i land, på en egen strand, helt ensam. Hon hörde ord som ropades ut i det tomma intet men hon förstod de inte. Ord hade hon hört förut. De lät på samma sätt. Men de var bara bokstäver som höll varandra i handen för att inte glida ifrån. Orden, bokstäverna bildade, var tomma. Smärtan var stundvis omåttlig, men hon reste sig, borstade bort sanden och gick.

Sedan dess sökte hon en väg hem.

Hennes gammelmormor sa alltid att livet kommer alltid ifatt en oavsett vad man gör och hur man än försöker gömma sig. Man kan inte fly ifrån livet. Hon ville så gärna ha sin älskade gammelmormor bredvid och krypa in i famnen hos henne såsom hon ofta gjorde som barn. Men ingen fanns där, bara hon och de tomma kartongerna med delar som skulle sättas ihop till ett nytt liv, på en annan strand, långt borta ifrån den hon lämnade.

Hon ville inte glömma. Hon ville packa in minnet och lägga det i Templet på en hylla så att hon skulle kunna gå och besöka det då och då. Allt har sin tid, tar sin tid och leder till något. Man växer med uppgiften hur fånigt än det lät. Och det som inte tar koll på en gör en starkare. Hon hade inte makt över hur andra ska eller borde känna och tänka, men hon hade makt och skyldighet att ta ansvar för vad hon skulle tänka och känna. Hennes vilja skulle tvinga henne iväg. Hennes egna steg skulle definiera stigen hon skulle välja när det var dags.

Acceptera, andas, agera blev mantran.

Det var många år sedan hon lät bygga upp Minnestemplet i berget. Helt gömt i grönska. Hon ville inte fly från minnena. Det tog sin tid att våga släppa loss tankar och känslor och sedan lära sig hantera dem. Det tog tid att öppna asken där allt fanns samlat och begravd under högar av svårgenomtränglig lera.

Vägen till Templet var lång, med tanke på den branta backe som ledde upp dit och den ogästvänliga terrängen. Uppifrån kunde man se den lilla byn som låg i dalen och en skymt av stenhuset där hon bodde. Det var dags att besöka det gamla Templet igen. Det var dags att samla ihop det onda intill det goda och med vördnad lägga in det i en minnesbox.

Hon packade ner tålamod och viljestyrka.

Och så vatten.

Värmeböljan hade slagit till tidigt i år.

Hon hade inte bestämt sig för formen hon skulle ta sig upp dit som. Att flyga kändes bra. Förvandlingen skulle å ena sidan vrida sönder hennes leder, å andra sidan skulle det ske på ett ögonblick. Den omänskliga smärtan skulle snabbt vara över. Det skulle dock gå på tok för fort att nå Templet och hon skulle inte hinna finna ro. Att ta sig till fots skulle göra ondare, den fysiska smärtan skulle vara långvarig och det skulle ta sin tid. Hon skulle hinna finna inre ro på väg dit.

Solen gömde sig bakom molnen. Vinden smekte försiktigt det levande och det döda omkring. Som en melodi. Den melodin som alltid dök upp i hennes huvud när hon var rädd. Eller ledsen. Eller sårad. Nu sörjde hon. Hon skulle begrava. Hon skulle gå sin barfota procession i sin vita klänning, ända upp till Templet. Paniken med de hopsamlade mörka molnen tog tag i henne och snurrade runt med kroppen några häftiga varv. Hon ramlade omkull. Men reste sig snabbt. Benen bar. Stigen väntade. Hon började gå. En ensam vandring mot en vacker kyrkogård av minnen.

Tankarna började fara runt i huvudet på henne. Hon tänkte tillbaka till den tiden då hon inte kunde styra förvandlingen. Hon kunde rysa än, vid enbart blotta tanken av den bild som glodde på henne då hon en morgon speglade sig i vattenpölen utanför huset där hon bodde. Det fjälliga, fula, groteska ansiktet stirrade på henne. De gula ögonen såg visserligen snälla ut men skrämde fullständigt livet ur henne till en sådan grad att hon kände hur istappar invaderade blodbanan och fördes runt, runt, runt. Hon kom ihåg att hon försökte skrika. Det enda som kom fram var dock flammor. Den dagen brände hon ner grönsakslandet. Tur att ingen såg henne.

Nuförtiden tänkte hon på varelsen med ömhet. Det var hon som skapade den. Hennes sätt att fly var att flyga, högt upp, för att sedan landa någonstans utanför världen, utanför människorna. Att lyfta lärde hon sig snabbt. Paniken skötte det mesta. Att landa var värre. Det tog henne lång tid att lära sig att landa. Och till en början slog hon sig nästan sönder och samman.

Timmarna rann iväg. Vägen var lång. Trött var hon. Och ont gjorde det i hela kroppen. Hon kände sig sliten och ensam. Övergiven och rädd. Någonstans mellan mörker och ljus.

Hon brukade inte vila i processionen mot Templet. Den långa vägen och den ogästvänliga stigen lämnade ytliga svidande spår i henne. Synliga spår. Sådana spår som var betydligt lättare att se och vårda.

Till slut såg hon trapporna. Bakom dem reste sig Templet. Himlen var röd. Solen var på väg att sakta men säkert lämna denna sida av jordklotet.

Trapporna upp till Templet var av vit marmor, liksom själva halvcirkelformade byggnaden. De kalla underbara trapporna blev som balsam för hennes spruckna och blodiga fotsulor. Väl framme vid porten tittade hon bakåt och såg spåren av blod som hon lämnade. Regnet skulle ta hand om det.

Hon gick in.

Inuti Templet brann den eviga elden i eldstaden som fanns mitt i. Få solstrålar kunde ta sig igenom byggnadens tak eller öppningar. Kylan och mörkret som annars dominerade stördes av flammornas eviga dans.

Templet blev hennes refug och begravningsplats. Hon kände inre ro där i. Vägen till Templet gav henne kraft att blicka framåt även om det gjorde ont att gå. Man måste våga ta sina egna steg och därmed acceptera det som komma skall.

Hyllorna klädde Templets inre väggar.

I nästan pedantisk ordning låg de olika boxarna.

Var och en hade sin egen färg.

Var och en hade sin egen form.

Var och en hade sitt eget lås.

Hela Templet var en kyrkogård med oerhört vackra gravar av siden.

Hon satte sig ner på marmorgolvet, blundade och lyssnade till lågorna. Allt har sin tid och tar sin tid. Varje gång en minnesbox skulle få sin plats genomgick hon denna ritual. Boxen valde själv sin egen eviga plats. Hon kunde inte bestämma. Det enda hon gjorde var att nynna melodin. När tiden var inne reste hon sig upp och gick, som i trans, med bestämda steg, till den rätta platsen. Sidenboxen som tog form i hennes händer var himmelsblå. Låset var vitt. Dess form var hexagonal. Hon la boxen på plats och backade ett par steg.

Så fort boxens botten nådde hyllplanen borrar den sig in där. Platsen var rätt. Denna gång också. Hon log för sig själv vid tanken av den ivriga flickan som för länge sedan skulle dit för att lägga på hyllan sin första sidenbox. Den gången tog betydligt längre tid. Med tiden lär man sig.

Hon gick tillbaka till Templets mitt.

Väl där, vid eldstadens fot satte hon sig på det kalla vita golvet.

Fylld av tacksamhet för ännu ett minne hon inte valde att glömma, tackade hon Templet, sig själv och själva livet. Sedan somnade hon.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Camelia Hagfeldt med Poeter.se id #39316 innehar upphovsrätten